

HỒI THỨ 113

CHÙA THIẾU LÂM TIÊU PHONG BỊ VÂY

Tiêu Phong ở nước Liêu lâu ngày đã tiêm nhiễm tập tục người Khất Đan rất nhiều tính tính lại khoáng đạt không câu nệ tiểu tiết, hễ trong lòng tức giận là ra tay đánh liền. Có điều phát chưởng này chỉ hời hợt bên ngoài. Thế mà A Tử cũng đau đớn thét lên, be be nói:

-Tỷ phu tệ quá! Sao lại đánh người ta?

Tiêu Phong nói:

-Ta cần cho con tiểu nha đầu một bài học.

Đột nhiên A Tử quay mặt lại, mắt nàng không còn trong nữa, con người bị hỏng rồi. Tiêu Phong bất giác thất kinh la lên:

-Người... Mắt người làm sao rồi...?

Lúc Tiêu Phong lên núi, quần hùng nhốn nháo cả lên. Ai cũng nhớ lại ngày ở Tụ Hiền Trang, một mình ông đánh chết mấy chục tay cao thủ, oai danh chấn động võ lâm. Quần hùng Trung Nguyên hễ nghĩ tới vụ này là nghiến răng căm hận, nhưng vừa nghe thấy tin ông là đã khiếp đảm kinh hồn.

Lúc này Tiêu Phong xuất hiện đột ngột tại núi Thiếu Thất, quần hùng chắc rằng khó lòng thoát khỏi một cuộc ác chiến. Những người hiện diện ở Tụ Hiền Trang ngày trước nhớ lại cảnh thảm khốc máu thịt bay, thân chết lẫn lộn trong nhà đại sảnh thì lại sợ run lên. Đến khi Tiêu Phong vừa ra chiêu "Kháng long hữu bối" đã làm cho một tay khét tiếng giang hồ là Tinh Tú lão quái phải cầm đầu chạy trốn thì ai nấy càng thêm phần khiếp sợ. Quần hùng ở trên núi ngơ ngác nhìn nhau không dám nói gì. Chỉ có mấy chục tên môn đồ phái Tinh Tú là còn nói khoác:

-Gã họ Kiều kia! Mi đã trúng phải môn tiên phạt của Tinh Tú lão tiên thì chỉ trong mười ngày là nhũn ra mà chết.

-Tinh Tú lão nhân đã ra tay mà mi không biết ăn năn hối tội, năn nỉ lão tiên tha mạng thì rồi chết không có đất chôn.

Tuy chúng nói cứng nhưng lạc hẳn giọng ra chiều miễn cưỡng, chứ không hênh hoang háng hái như trước.

Du Thủ Chi vừa thấy Tiêu Phong đã có ý run sợ. Nhưng gã chứng kiến ông đánh mắng A Tử thì không nhẫn nại được nữa liền nhảy xổ lại nói:

-Người hãy buông tha A Tử cô nương ra!

Tiêu Phong bỏ A Tử xuống đất hỏi:

-Các hạ là ai?

Du Thản Chi đã gặp Tiêu Phong nhiều lần khi còn ở nước Liêu, nhưng bây giờ mặt mũi hắn đã khác mà võ công cùng địa vị không còn như trước nữa nên ông không nhận ra. Có điều Tiêu Phong làm đến Nam Điện đại vương thì cái oai phong của ông đã chôn sâu vào tâm tư Du Thản Chi không bao giờ tiêu diệt được. Hướng chi Tiêu Phong lại ra tay cứu A Tử thì cái ơn đức cứu giai nhân còn nặng hơn mối thù giết cha nhiều. Bất giác gã rụt rè đáp:

-Tại hạ... Tại hạ là chưởng môn phái Cực Lạc và là Bang chúa Cái Bang... tên gọi Vương Tinh Thiên.

Trong đám đệ tử Cái Bang có người lớn tiếng nói:

-Người đã lập Tinh Tú lão quái làm sư phụ thì hiện giờ, người là đệ tử của bàng môn tả đạo rồi thì còn xưng là Bang chúa Cái Bang thế nào được?

A Tử bỗng lên tiếng:

-Ta đây mới là chưởng môn phái Tinh Tú. Lúc này Vương công tử dập đầu trước Tinh Tú lão quái là thi triển môn "Cáp đầu hoá tuyết công", các người tưởng Vương công tử lạy hắn thật ư? Tinh Tú lão quái mắc hột rồi đấy. Chỉ trong vòng ba ngày là toàn thân hắn bị hoá tuyết mà chết, rở xương cũng chẳng còn. Nếu các người không tin thì hãy chờ xem.

A Tử quả không hổ là đích truyền đệ tử phái Tinh Tú, nàng có bản lĩnh lừa bịp rất kỳ khôi, tánh tình điêu ngoa, ngang ngược.

Bọn đệ tử Cái Bang nghe A Tử nói nửa tin, nửa ngờ. Họ nghĩ rằng phái Tinh Tú có nhiều công phu gian tà, ác độc. Có thể đó là "Cáp đầu hoá tuyết công" gì gì đó cũng chưa biết chừng?

Tiêu Phong nghe A Tử lại nói trắng, nói cuội, liền đưa mắt nhìn khắp lượt để coi thái độ mọi người. Chợt thấy trong đám đông có cả Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc thì trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng, ông lớn tiếng nói:

-Trần Nam Vương gia nước Đại Lý! Hiện giờ lệnh ái cũng ở đây, Vương gia đem lệnh ái về quê mà quản cố.

Ông nói rồi nắm tay A Tử kéo lại trước mặt Đoàn Chính Thuần, khẽ đẩy nàng qua.

Nguyễn Tinh Trúc nước mắt đã ướt đầm, lúc này lện rơi tầm tã. Mụ chạy ra ôm lấy A Tử nói:

-Hài tử!... Mắt con làm sao vậy?

A Tử đối với cha mẹ vốn không có thâm tình mà tính nàng lại hiếu thắng. Nàng không chịu thừa nhận Đinh Xuân Thu đánh cho đui mù liền lớn tiếng đáp:

-Cái đó không can chi! Hài nhi luyện môn "Tứ nhỡn phổ quang đại pháp" của phái Tinh Tú, cố ý làm cho mắt đui mù. Đinh Xuân Thu đâu có hiểu được công phu này?

Đoàn Dự thấy Tiêu Phong xuất hiện đột ngột, chàng rất vui mừng. đã toan tiến ra tương kiến thì thấy ông vung chưởng đánh Đinh Xuân Thu rồi đánh mắng A Tử, đoạn quay lại hội kiến Du Thủ Chi không có lúc nào rảnh. Chàng chờ cho đến lúc Nguyễn Tinh Trúc ôm lấy A Tử khóc rống lên, thì ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi:

-Tại sao Kiều đại ca lại gọi cô bé mù kia với gia gia ta là lệnh ái?

Nhưng rồi chàng biết phụ thân mình đi tới đâu có nhân tình tới đó thì đoán ngay ra mối quan hệ giữa Nguyễn Tinh Trúc và phụ thân mình. Liền rảo bước chạy ra lớn tiếng gọi:

-Đại ca! Vẫn mạnh giỏi chứ? Tiểu đệ nhớ đại ca muốn chết.

Tiêu Phong từ khi uống rượu thi với Đoàn Dự trong một tửu lâu tại ngoài thành Vô Tích rồi kết làm anh em. Tuy thời gian ở với nhau rất ngắn ngủi, song vẫn mến nhau lắm, thật là hai bên ý hợp tâm đầu.

Tiêu Phong tiến lại nắm lấy tay chàng nói:

-Huynh đệ! Gần đây có chuyện gì không? Tiểu huynh thì lắm chuyện quá không một lúc nào nói cho hết được. May mà chúng ta đều được vô sự. Tiểu huynh trông thấy hiền đệ được yên lành là an tâm lắm rồi. Cảm tạ trời phật phò hộ chúng ta...

Bỗng nghe trong đám đông có tiếng người quát:

-Gã họ Kiều kia! Mi giết huynh trưởng ta. Món nợ máu đó ta chưa đòi được. Bữa nay ta quyết liều mạng với mi đây!

Tiếp theo lại có tiếng người khác:

-Gã Kiều Phong này là quân rợ hồ Khất Đan, bất luận là ai cũng nên tru diệt hẳn đi! Bữa nay đừng để hắn thoát chết mà rời khỏi Thiếu Thất này.

Tiếng la ó om sòm rất là huyên náo. Người thì thoá mạ Tiêu Phong ở Tụ Hiền Trang đã giết chết và đánh trọng thương rất nhiều tay cao thủ. Hiện giờ các lộ anh hùng đến chùa Thiếu Lâm, có một số thân nhân hay bạn bè đã bị chết về tay Tiêu Phong. Trong lòng họ tuy rất sợ ông nhưng nghĩ tới món nợ máu của bà con, anh em, họ không đành lòng được nữa nên lớn tiếng mắng chửi. Tiếng quát tháo, tiếng chửi rủa mỗi lúc một ầm lên.

Mọi người chính mắt trông thấy Tiêu Phong đem ra bất quá là mười tám tên võ sĩ tùy tùng, mà ông đã bị Cái Bang cùng phái Thiếu Lâm thù hận đến tận xương tuỷ. Vừa đây ông lại đánh nhau với Đinh Xuân Thu và cũng thành ra kẻ đại địch của phái Tinh Tú. Họ tính rằng nếu bây giờ xảy ra cuộc động thủ, dù Cái Bang có đứng ngoài chẳng giúp bên nào thì các lộ anh hùng cùng tăng lữ chùa Thiếu Lâm thêm vào bọn môn đồ phái Tinh Tú tất cả có đến mấy ngàn người vây lại đánh. Bọn Tiêu Phong chỉ có mười chín người thì dù ông có bản lãnh nghiêng trời cũng quyết không thể nào thoát vòng vây nhìn rõ lực lượng bên mình rất hùng hậu mà đối phương bạc phước, mọi người cảm thấy tinh thần phấn khởi vô cùng. Huống chi

núi Thiếu Thất lại tập hợp toàn những nhân vật đầu não các môn phái. Võ công đã cao cường lại xưng hùng một phương, nên chẳng ai khiếp nhược hay sợ chết nữa.

Tiêu Phong nghe quần hùng la ó, liền đồng dục nói:

-Tiêu Phong này đến Trung Nguyên bữa nay là có việc trọng yếu cầu xin chùa Thiếu Lâm chỉ giáo. Các vị muốn giết Tiêu Phong thì hãy xin chờ nán lại một chút hiện giờ xin liệt vị thứ cho, Tiêu mỗ chưa thể bồi tiếp được.

Quần hùng người nhiều, miệng lắm, trong lúc sôi nổi thì làm sao mà bình tĩnh lại được. Có hạng người thô lỗ nóng nảy việc báo thù, không nhẫn nại được, liền văng tục ra mà chửi rửa nghe rất chướng tai.

Mấy chục người rút binh khí ra, khoa đao múa kiếm càng làm cho tình trạng thêm khẩn trương. Xem chừng họ muốn nhảy xổ vào ăn tươi nuốt sống hoặc phanh thây Tiêu Phong ra làm trăm đoạn.

Lúc Tiêu Phong ra đi để đến núi Thiếu Thất, ông không ngờ tại đây lại có vô số kẻ thù tụ tập. Nhưng sự đã xảy ra thế này ông đành mặc kệ cho biến diễn xảy ra tới đâu hay tới đó, không lẽ chịu rút lui ngay thì còn chi là oai danh của một vị Nam Điện đại vương nữa.

Tiêu Phong từ thuở nhỏ đã qua lại trên chốn giang hồ đất Trung Nguyên, tuy các lộ anh hùng có người chưa biết mặt nhưng cũng nghe danh. Ông hiểu rằng những người này phần lớn đều là tay nghĩa hiệp. Sở dĩ họ oán mình chẳng qua là vì mình là người Khất Đan, hai là bên trong có xúi bẩy để sinh ra sự hiểu lầm. Ngày trước xảy ra cuộc chiến đấu tại Tụ Hiền Trang, vì sự bảo vệ mà ông phải đánh giết nhiều người chứ bản tâm ông không muốn thế. Ông lại nghĩ rằng:

-Nếu bữa nay lại xảy ra cuộc đại chiến thì quyết mình không thể thủ thắng được. Dù mình có trốn thoát được thì bọn "Yên vân thập bát ky" tất không khỏi tổn thương trầm trọng. Huống chi mình có giết sạch được bọn người này thì chỉ thêm thù thêm oán chứ chẳng được ích gì.

Nghĩ tới đây ông tự nhủ:

-Trước mặt chỗ bá nhân, bá khấu này, mình không nên đem sự việc của mình ra khỏi chùa Thiếu Lâm nữa là hơn. Chi bằng mình lui trước đi để cố tránh sự đổ máu. Chờ cho bọn người này giải tán rồi, mình sẽ trở lại hỏi việc cũng chưa muộn.

Ông liền quay sang bảo Đoàn Dự:

-Đoàn hiền đệ! Cục diện lúc này rất là nghiêm trọng. Anh em ta khó có cơ hội để nói chuyện nhiều. Hiền đệ hãy tạm rút lui, còn trời còn đất thì chúng ta còn có ngày tái hội.

Tiêu Phong nói vậy là có ý muốn cho Đoàn Dự lánh đi, đứng xớ rớ trong lúc hai bên đang xung đột, rủi có người lỡ tay đả thương chàng, làm cho ông phân tâm trong lúc lâm trận mấy ngàn người và cũng khó mà bảo vệ chàng được.

Đoàn Dự tuy không hiểu võ công, nhưng bản tính gan dạ. Chàng thấy các lộ anh hùng hàng mấy ngàn người, ai cũng lăm le muốn giết nghĩa huynh thì bất giác nổi lòng nghĩa hiệp, bèn lớn tiếng nói:

-Đại ca! Lúc anh em ta kết nghĩa đã ước hẹn với nhau những gì? Phải chăng là phúc cùng hưởng hoạ cùng chia. Đã không đồng sinh nhưng quyết đồng tử. Bữa nay đại ca gặp nạn khi nào tiểu đệ lại ham sống lấy một mình?

Trước nay mỗi lần gặp bước gian nan, chàng lại thi triển bộ pháp "Lãng ba vi bộ", ở giữa chỗ đông người mà chạy thoát được dễ dàng. Nhưng lúc này, chàng tuyệt không nghĩ gì đến chuyện trốn tránh để cầu toàn mạng. Chàng càng thấy tình thế nguy hiểm, thì lại quyết ý liều chết với Tiêu Phong cho vẹn chữ chi lan.

Đa số hào kiệt chưa biết Đoàn Dự là ai, thấy chàng tự xưng với Tiêu Phong là nghĩa huynh, nghĩa đệ, lại cùng cố ý cùng Tiêu Phong hợp lực đối địch. Nhưng họ thấy chàng có vẻ một anh đồ nhỏ lại còn ít tuổi, nên chẳng ai thêm quan tâm đến chàng. Họ càng hùng hổ hơn trước.

Tiêu Phong nói:

-Hiền đệ! Hảo ý của hiền đệ, tiểu huynh rất lấy làm cảm tạ. Dù bọn họ muốn giết tiểu huynh cũng không phải là chuyện dễ đâu. Hiền đệ nên lui ra, không thì tiểu huynh phải phân chia lực lượng để hộ vệ cho hiền đệ như vậy bất tiện cho tiểu huynh.

Đoàn Dự nói:

-Đại ca bất tất phải bảo vệ cho tiểu đệ. Bọn họ không thù oán gì với tiểu đệ thì họ giết tiểu đệ làm chi?

Tiêu Phong miễn cưỡng mở một nụ cười trong bụng ông lại nổi lên bao mối thâm lương rồi lẩm bẩm:

-Nếu bảo không thù oán là không sát hại nhau thì trên thế gian làm gì còn có oán thù?

Đoàn Chính Thuần khẽ bảo bọn Phạm Hoa, Hoa Hách Cẩn, Ba Thiên Thạch:

-Vị Tiêu đại hiệp đây đã có ơn cứu mạng ta... Chúng ta thử chờ xem, nếu y gặp nguy cấp thì bọn ta phải xông vào cứu y thoát hiểm.

Phạm Hoa đáp:

-Vâng!

Lão nói xong tuốt gươm nhìn về phía mấy ngàn hào kiệt rồi hỏi:

-Bên đối phương đông người lắm, chẳng hiểu chúa công có kế gì không?

Đoàn Chính Thuần lắc đầu đáp:

-Bậc đại trượng phu phải đền ân, trả oán phân minh. Mình chỉ biết hết lòng hết sức khi cần thì liều một chết để đền đáp!

Bọn người Đại Lý đồng thanh nói:

-Đương nhiên là phải chết.

Bọn Yến Tử ở bên kia cũng khẽ nghị luận cùng nhau.

Công Dã Càn từ khi uống rượu với Tiêu Phong, trong lòng rất khâm phục ông, cũng muốn ra tay để giúp sức.

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác thì kính phục Tiêu Phong sát đất chỉ lăm le muốn nhả ra giúp ông ngay.

Mộ Dung Phục nói:

-Các vị huynh trưởng! Tiểu đệ cần nhắc các vị công việc chính yếu của chúng ta là phục hưng nước Đại Yên, há nên vì một mình Tiêu Phong mà gây thù oán với anh hùng thiên hạ?

Đặng Bách Xuyên nói:

-Lời công tử dạy chí phải! Vậy chúng ta nên thế nào?

Mộ Dung Phục đáp:

-Thu phục nhân tâm để họ giúp mình.

Đột nhiên y hú lên một tiếng dài rồi đồng dục nói:

-Tiêu huynh! Tiêu huynh là một bậc anh hùng Khất Đan coi bọn hào kiệt Trung Nguyên chúng ta không vào đâu. Bây giờ Cô Tô Mộ Dung Phục này mới lãnh giáo mấy cao chiêu của các hạ. Tại hạ dù có chết về tay Tiêu huynh thì cũng là góp được một phần nhỏ trong công cuộc chung của anh em hào kiệt ở Trung Nguyên. Cái chết đó tưởng cũng vinh dự.

Mộ Dung Phục nói mấy câu này cốt để cho quần hùng Trung Nguyên nghe rõ, và như vậy, bấ luận y thắng hay bại thì các hào kiệt Trung Nguyên cũng coi Cô Tô Mộ Dung Phục là bạn sinh tử để sau này giúp y phục quốc.

Quả nhiên quần hùng vừa nghe y nói đã nổi lên một trận hoan hô, vang dội cả góc trời.

Ta nên biết rằng tuy quần hào có ý muốn quyết một trận sống mái với Tiêu Phong, nhưng chưa một ai dám đứng đầu ra khiêu chiến. Mọi người đều biết rằng đánh đến cùng tất Tiêu Phong phải chết, nhưng những người xông vào trước tiên, thế nào cũng bị hy sinh vài chục mạng chết. Bây giờ Mộ Dung Phục tự ý ra đương đầu, ai nấy đều sung sướng và phấn khởi tinh thần. Họ tính rằng: "Bắc Kiêu Phong, Nam Mộ Dung". Hai người nổi tiếng ngang. Nếu Mộ Dung liều chết ra tay thì dù không địch nổi nhưng cũng đủ làm nhục bất nhệ khí của đối phương và làm tiêu hao phần lớn nội lực của Tiêu Phong.

Tiêu Phong cũng nghe đại danh Cô Tô Mộ Dung từ lâu. Ông biết võ công nhà này không phải là tầm thường. Đột nhiên ông thấy y ra khiêu chiến với mình thì không khỏi kinh hãi vì một mình Mộ Dung Phục tuy chưa chắc đã đánh chết được

mình. Nhưng bên địch có nhiều tay cao thủ thì mình khó lòng chạy thoát nếu không thì cũng xảy ra một trận Tụ Hiền Trang thứ hai.

Tiêu Phong chấp tay thi lễ nói:

-Tại hạ được nghe tiếng lớn công tử đã lâu, bữa nay được gặp cao hiền thật thoải lòng khát vọng.

Đoàn Dự vội đáp:

-Mộ Dung huynh! Mộ Dung huynh tính thế thì không phải. Đại ca tại hạ mới gặp Mộ Dung huynh lần đầu, vốn không thù oán, tưởng Mộ Dung huynh chẳng nên giậu đổ bìm leo.

Mộ Dung Phục cười lạt đáp:

-Nếu Đoàn huynh ra dạ bất bình của bậc anh hùng hảo hán thì cùng ra cả đây tại hạ lãnh giáo luôn thể.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự quán quít bên mình Vương Ngọc Yến đã có ý bất bình. Bây giờ y nhân cơ hội này để trút hận và muốn nhổ cái gai trước mắt đó.

Đoàn Dự nói:

-Tại hạ có bản lĩnh gì mà tỷ đấu với Mộ Dung huynh được? Chẳng qua tại hạ muốn nói theo lẽ công bằng mà thôi.

Đình Xuân Thu bị Tiêu Phong đánh cho mấy chưởng phải bỏ chạy, hấn rất lấy làm phần hận, và tiếc rằng những tuyệt kỹ của mình chưa thi triển được. Hấn liền tung mình nhảy ra cười ha hả nói để gỡ thế diện:

-Gã họ Tiêu kia! Lão phu thấy mi trẻ tuổi, vừa rồi nhường mi ba chiêu. Nhưng đến chiêu thứ tư thì không chịu nhường nữa đâu.

Du Thủ Chi cũng tiến ra nói:

-Vương Tinh Thiên này đa tạ các hạ đã cứu A Tử cô nương. Nhưng còn mối thù giết cha chẳng đội trời chung nữa! Vậy thì gã họ Tiêu kia! Bữa nay người muốn sống mà xuống núi Thiếu Thất ta tưởng còn khó hơn tìm đường lên trời.

Huyền Linh đại sư chùa Thiếu Lâm ngấm ngấm mật truyền hiệu lệnh:

-Các tăng lữ chùa Thiếu Lâm trong "La Hán đại trận" phải canh gác cẩn thận những đường trọng yếu xuống núi. Tên ác đồ giết chết Huyền Khổ sư huynh không thể để hấn sống được.

Tiêu Phong thấy ba tay đại cao thủ đã thành thế chân vạc để bao vây mình cũng hơi chột dạ.

Quần tăng chùa Thiếu Lâm chỗ nào cũng chuyển động tưởng chừng như rối loạn, mà thực ra đó là một trận pháp lợi hại. Tình hình nay so với cuộc chiến ở Tụ Hiền Trang ngày trước còn nguy hiểm hơn nhiều.

Bỗng nghe mấy tiếng ngựa hí rất bi thảm. Mười chín con tuấn mã Khất Đan rất cường kiện tự nhiên ngã lăn miệng sùi bọt mép chết liền.

Tiêu Phong vừa thấy đoàn lương của mình đột nhiên lăn ra mà chết thì giật mình kinh hãi. Mười tám tay võ sĩ Khất Đan quát tháo om sòm, múa đao vung chưởng, nháy mắt đã đánh bảy, tám tên môn đồ phái Tinh Tú vỡ đầu chết liền, và mấy tên bỏ chạy.

Nguyên lúc Đinh Xuân Thu tiến ra khiêu chiến thì bọn chúng chia nhau phóng độc và đánh thuốc cho đàn ngựa chết trước để đề phòng Tiêu Phong dùng ngựa trong lúc nguy thoát khỏi trùng vi.

Tiêu Phong liếc mắt nhìn thấy những con ngựa yêu quý lúc lâm tử giương mắt lên nhìn mình ra chiều lưu luyến thì trong lòng ông thấy thê lương. Ông nhớ lại đám ngựa này rất có công với mình lâu ngày. Trên đường xuống Nam xa hàng vạn dặm, ngày đêm ông chẳng rời yên, không ngờ bữa nay chúng bị chết về tay bọn gian nhân. Ông giận quá, máu nóng sủi lên sùng sục. Ông hú lên một tiếng dài rồi nói:

-Mộ Dung tiên sinh! Vương Bang chúa! Đinh lão quái! Mời cả ba vị tiến lên! Tiêu mỡ phỏng có sợ gì?

Ông căm hận bọn Tinh Tú dùng thủ đoạn thâm độc, liền phóng chưởng đánh tới Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu đã được ném mùi chưởng lực của Tiêu Phong vô cùng lợi hại, hấn liền vung cả song chưởng ra dùng toàn lực để chống lại. Mộ Dung Phục và Vương Tinh Thiên đều vung song chưởng ra. Tiêu Phong thuận thế, đồng thời giải khai chưởng lực của hai người kia rồi phóng chưởng ra chên chéch vào Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục rất thiện về kỹ thuật "đầu chuyển tinh di" cứ để nguyên chiêu thức của đối phương, chỉ cần di chuyển phương vị đi để chiêu thức đó đánh ngược trở lại. Nhưng Tiêu Phong ra chiêu đã uy hiếp rất dữ chưởng lực của hai người. Luồng lực đạo của ông hùng hậu vô cùng. Đồng thời những luồng chưởng lực xoáy lại rất mau, y không biết nó đánh vào phương hướng nào, nên không thể lái chiêu thức đi được. Y liền ngưng tụ nội lực phóng hai chưởng ra, đồng thời nhảy lùi lại ba trượng.

Tiêu Phong hơi né người đi, tránh khỏi chưởng lực của Mộ Dung Phục rồi quát to lên một tiếng tựa sét nổ lưng trời, ông đánh một quyền về phía Du Thản Chi. Tiêu Phong người to lớn, cao hơn Du Thản Chi một cái đầu. Thoi quyền của ông đánh ra nhằm trúng giữa mặt đối phương.

Du Thản Chi trong lòng vốn khiếp sợ Tiêu Phong từ lâu. Gã nghe tiếng ông quát, không khỏi giật mình kinh hãi.

Thoi quyền của Tiêu Phong đánh tới rất mau. Phát chưởng của ông nhằm đánh vào Đinh Xuân Thu rồi chên chéch quét Mộ Dung Phục.

Thoi quyền đánh Du Thản Chi tuy phóng ra sau phát chưởng nhưng cả mấy chiêu này liên tiếp nhau nhanh như điện chớp.

Du Thản Chi vươn tay ra toan chống đỡ thì thoi quyền cũng đến trước mặt. Gã đã luyện được môn "Dịch cân kinh", công lực tăng lên rất nhiều và nội thể phát sinh phản ứng tự nhiên. Gã vội ngửa đầu về phía sau lộn đi hai vòng. May mà y tránh khỏi thoi quyền sức mạnh ngàn cân của Tiêu Phong đánh đến, chỉ còn cách chùng sợi tóc là y tan xương nát thịt. Người y phát run lên vì sự lạnh lẽo của Tiêu Phong.

oOo